

nrc handelsblad
22 juni 2009

Let maar niet op de gaten in de bank

Schrijver **Arnon Grunberg** verblijft in de Utrechtse vinexwijk Leidsche Rijn. Deel 6 in een serie.

Zondagochtend om een uur of tien rijdt Refika me naar mijn nieuwe logeeradres. Eerst nog langs een benzinstation. Ik ben een spion, maar wel een die een bloemetje meebrengt.

Op straat geef ik Refika een snelle kus. Dan rijdt ze weg.

Volgens mijn schiema ben ik nu bij een jong, kinderloos stel aanbeland.

Karin doet open. Ze draagt een wit T-shirt. Ze is in de keuken bezig een aquarium schoon te schrobben.

„Let niet op de bank”, zegt Karin terwijl ze verder schrobt. „Ik heb tegen mijn vrienden gezegd, als er een stukje in de krant verschijnt over een stel met een kapperbank, dan zijn wij dat.”

Ik kijk naar de bank. De gaten vallen mee.

„We zijn in november getrouwd, maar we kennen elkaar al negen jaar. Toen we terugkwamen van huwelijksreis, zaten er vier vissen in onze badkuip”, zegt Karin. „Was een cadeautje van de ceremoniemeesters. Maar je moet zo'n aquarium wel schoonhouden.”

„Dat is zo”, zeg ik.

„Ik werk voor een bedrijf dat logistiek advies verleent. Nu adviseer ik een supermarktketen in Limburg. Hiervoor adviseerde ik een Amerikaans bedrijf dat stoma's maakte. Ze wilden weten waar ze de fabriek die stoma's maakt het best konden neerzetten.”

„Afwisselend”, zeg ik.

Martijn komt naar beneden. Een jongeman van eind twintig met een kalend hoofd. Hij werkt voor Procter & Gamble in Brussel. „Gisteren heb ik veertig kilome-

ter gewandeld met mijn schoonvader”, zegt hij. „Zo bereiden we ons voor op de avondvierdaagse. Wat doen we vandaag?”

Weekkrant de Brug wordt erbij gehaald. Verder heb ik in dit gezin nauwelijks kranten of boeken kunnen ontdekken.

Naast de eettafel staat een strijkplank.

Wegens de regen staat een gedeelte van het tuinmeubilair in de woonkamer.

Er is een festival in Leidsche Rijn: Festival te Water.

In een theater, onderdeel van de bibliotheek, maakt een groepje muziek met water en afwasborstels.

„Dat was best leuk”, zegt Martijn na afloop.

Op mijn logeerkamer staat een huwelijksstaart van karton.

Met Grunberg in de vinexwijk

's Avonds eten Martijn en Karin een opgerolde pizza. Karin drinkt niet, maar Martijn neemt een glaasje wijn. Morgen moet hij weer vroeg naar Brussel.

Er vallen stiltes tijdens de maaltijd.

Ik durf niet te vragen: „Komen er nog kinderen?”

De ware passie is de totale afwezigheid ervan. Alle andere passie is een excuus voor niet durven versterven.

Ik denk aan die regel van Pavese: „De dood zal komen en jouw ogen hebben.”

(wordt vervolgd)